

Marlies VAN WIELENDALE & Francesco VANDERJEUGD

Sterren van 'Yes We Can' op TMF

Samen met vier andere jongeren trokken kapper Francesco VANDERJEUGD en student maatschappelijk werk Marlies VAN WIELENDAELE met de jongerenzender TMF naar Bolivia voor een realityserie. Daar leefden ze mee met dorpingen die de gevolgen van de klimaatverandering elke dag aan den lijve voelen.

'Iedereen zou zo'n ervaring moeten kunnen opdoen'

Lieve WOUTERS

Met zijn 22 jaar is Francesco het jongste gemeenteraadslid (Open Vld) in Roeselare. Een groene jongen is hij niet, maar toch laat het milieu hem niet koud. Marlies zet zich daarentegen al sinds haar veertiende in voor Broederlijk Delen. Omdat de opwarming van de aarde allereerst de arme landen treft, houdt ze haar ecologische voetafdruk goed in de gaten. Beide jongeren beklagen zich hun deelname aan de realityserie *Yes We Can* geen moment.

–Wat bracht jullie ertoe je in te schrijven voor dat televisieprogramma?

Francesco • Als links liberaal ben ik niet bepaald een groene jongen, maar ik probeer wel bewust met het milieu om te gaan. In de gemeenteraad ben ik mee actief in de milieuraad en daar ga ik voor praktisch haalbare en realistische doelen. De naïviteit in de slogan van de serie, *Red het klimaat*, stoorde me wel een beetje, maar ik werd aangetrokken door het avontuur. Ik wilde Bolivia wel eens zien.

Marlies • Een week vóór we met Broederlijk Delen op Wereldkamp vertrokken, keek ik nog eens op de website. Daar stond een aankondiging van de serie *Yes We Can*, die in samenwerking met Broederlijk Delen tot stand kwam. Ze zochten nog deelnemers. Ik twijfelde aan het format van zo'n realityserie, maar mijn vader, die voor Broederlijk Delen werkt, trok me over de streep. Dus schreef ik maar de gevraagde twee bladzijden motivatie en ging even later op gesprek. Nadien had ik echt wel het gevoel dat de programmamakers het ernstig meenden met de problematiek. Ik was dus heel blij dat ik mee mocht.

„Onze drang om almaar te consumeren leek me plotseling walgelijk”

–In Bolivia leefden jullie mee met de arme dorpsbewoners in Choroquete. Hoe ging dat?

Marlies • We woonden in een zelfgemaakte onderkomen. We sliepen dus ongeveer in de openlucht. 's Nachts kon het best koud zijn. 's Ochtends kregen we een droge koek als ontbijt en dan staken we de handen uit de mouwen. Met de hulp van Cerdet, een partnerorganisatie van Broederlijk Delen, bouwden we een watertank.

Francesco Vanderjeugd (tweede van links) en Marlies Vanwielendaele (vierde links) voelden zich snel thuis in Bolivia. © TMF

Daar waren we twee weken lang zoet mee. Bij ons vertrek was het ons geschenk aan het dorp.

Tot dan was de rivier de belangrijkste bron van drinkwater. De dorpingen koken ermee, maar doen er ook de was in. Zelf hadden we liters flessenwater mee, maar tegen het einde was alles op en dronken we op onze beurt van de rivier, weliswaar na koken en uitzuiveren met tabletten. Toch was ik er nog ziek van. Absurd dat wij hier de wc doorspoelen met drinkwater!

–Wat trof je het meest tijdens de reis?

Marlies • We bezochten Chakaltaya, vroeger het hoogste skigebied ter wereld. Vandaag ligt er haast geen sneeuw meer.

Francesco • Ik had me verwacht aan een cultuurschok, maar die bleef uit. Integendeel, bangelijk om te zien hoe makkelijk ik me aanpaste. Terug thuis had ik het veel lastiger. Twee weken lang vond ik mijn draai niet. Onze drang om te consumeren leek me plotseling walgelijk. Alles is zo vanzelfsprekend. Dat besef probeer ik nu vast te houden. Dat zoveel mensen bij het ocmw een beroep doen op schuldbemid-

deling, heeft te maken met die drang naar een levensstandaard waarvoor we meer offeren dan goed is.

–Zegt een echte liberaal dan niet dat de economie moet draaien om welvaart te behouden?

Francesco • Je moet kunnen consumeren, maar doe het bewust. Zelf gebruik ik mijn gsm tot hij opgebruikt is. Eerder koop ik geen nieuw model. Wat onze ervaring in Bolivia betreft, iedereen zou zoiets moeten kunnen meemaken in zijn leven.

–Ik kan me voorstellen dat jullie tijdens het werk aan de watertank soms heftig discussieerden over de klimaatproblematiek. Of niet?

Francesco • We hielden er inderdaad allemaal verschillende meningen op na. Zo was er een extreme milieuvrijwilliger bij, Neal. We stonden allemaal versteld van zijn wetenschappelijke kennis over de problematiek. Aanvankelijk stemden we dan ook bijna allemaal voor hem (de realityserie was ook een wedstrijd, waarbij de winnaar met een boodschap vanwege de jongeren werd afgevaardigd naar de voorbije milieutop in Cancún, n.d.r.). Maar al snel vond

ik hem een tikkeltje té. Marlies is ook geëngageerd, maar zij blijft realistisch.

Marlies • Ik probeer vrienden warm te maken voor de Noord-Zuidproblematiek en voor het milieu. Dat probeer ik te doen op een positieve manier, zonder me op te dringen of met het vingertje te zwaaien. De klimaatproblematiek is geen ver-van-mijn-bed-show. Dat weet ik na deze reis meer dan ooit. Omdat we met het vliegtuig naar Bolivia trokken, en dus veel CO₂ uitstootten, organiseerden we een bomenplantactie in Antwerpen, op grond van de stad. Daar kregen we heel veel positieve respons op.

–Zou je jezelf een wereldverbeteraar noemen?

Marlies • Als dat woord niet zo'n negatieve sfeer zou oproepen, zou ik wel 'ja' zeggen. Ik ben liever naïef dan wantrouwig en zorg er graag mee voor dat de mensen die ik graag zie, het goed hebben.

Tot en met 9 januari is *Yes We Can* nog te zien op maandag om 16.30 uur op TMF, herhalingen op donderdag om 21.30 uur, zaterdag om 11.30 uur en zondag om 20.30 uur.